

nějaký význam měla — nelze přihlížeti. I hostejno jest, zda povolení navrhané exekuce mohlo býti pro dlužníka nátlakem nebo podnětem, aby zaplatil vymáhanou pohledávku, neboť rozhodné jest jen, zda navrhanou exekucí lze dosáhnouti uspokojení vymáhaného nároku, a v příčině té dospěl rekursní soud k správnému názoru, že právo, na něž se vede exekuce, jako právo ryze osobní, nemůže na jinou osobu býti převedeno ani zcizeno (§§ 1074 a 1393 obč. zák.), ať již jde o právo předkupní podle §§ 1072 až 1079 obč. zák., nebo o právo svého druhu, jež se právu předkupnímu podobá.

Čís. 13727.

Nejde o nárok ze správy pro právní vady zboží, nýbrž o nárok na náhradu škody, jež byla kupiteli způsobena tím, že pro opožděné dodání muselo býti zboží dodané z ciziny vyceno podle vyšší sazby, než jak by tomu bylo bývalo, kdyby bylo dodáno včas.

Stát, jemuž byla jako kupiteli způsobena škoda tím, že pro opožděné dodání (pro dodání z cizí země) muselo býti zboží vyceno podle vyšší sazby, než jak by tomu bylo, kdyby bylo dodáno včas, jest oprávněn domáhati se náhrady na prodávateli.

(Rozh. ze dne 1. září 1934, Rv I 2326/32.)

Semenářský závod státních lesů v Praze objednal u žalované firmy vagon žaludů. Žaludy měly býti dodány z Jugoslaviie nebo z Polska. Žalovaná dodala však žaludy opožděně a to z Maďarska, čímž způsobila, že čsl. stát musel zaplatiti na cle místo 60 Kč za 100 kg, částku 150 Kč za 100 kg. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se československý stát (semenářský závod státních lesů v Praze) na žalované zaplacení toho, oč musel zaplatiti na cle více. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: V souzeném případě nejde o správu pro kvalitní vadu, nýbrž o náhradu škody vzniklé rozdílem ve clu, kterou zavinila žalovaná strana tím, že nedodala zboží podle smlouvy ihned, promptně, nýbrž mnohem později, když již zatím clo na dovoz z Maďarska stouplo, a tím, že kromě toho dodala protismluvně zboží maďarského původu. Jsou proto vývody odvolání bezvýznamné a žalovaná ručí za tuto škodu, třebaže žalující strana vadné zboží přece jen převzala a je použila, neboť tím se nikterak nevzdala nároku na náhradu škody vzniklou jí rozdílem ve clu, kterou její semenářský závod státních lesů v Praze jako samostatný obchodní podnik státní (§ 1441 obč. zák.) utrpěl, třebaže clo, ovšem jen v původní výši, šlo podle smlouvy na její účet.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně nemá pravdu, že jde o nároky ze správy pro právní vady zboží a že proto je žaloba opožděná a nárok promlčen. Neprávem poukazuje k rozh. čís. 7918 sb. n. s., kde šlo o docela jiný skutkový děj.

Tam nesplnil prodávatel závazek dodatí s prodaným autem celní boletu, ačkoli se k tomu zavázal a ač auta bez značky, jejíž přidělení předpokládalo právě náležité proclení, nemohlo býti řádně používáno. V souzeném případě o nic takového nejde. Tu nastala škoda tím, že pro opožděné dodání musily býti žaludy, dodané z Maďarska, vyceleny podle vyšší sazby, než jak by tomu bylo bývalo, kdyby bylo dodáno včas. Tu nejde o právní vadu zboží, nýbrž o škodu, kterou kupující ústav utrpěl a jež byla způsobena opožděným dodáním. Clo šlo na účet žalobkyně. Proto stihlo ji zvýšení cla, jež v mezidobí nastalo u žaludů maďarského původu. Je nerozhodné, mohla-li žalovaná na toto zvýšení pomýšleti a mohla-li snad škodě nějak zabrániti, protože její povinností bylo, dodatí zboží včas. Ale nižší soudy nad to zjistily závazně pro právní posouzení, že žalobkyně zboží přijala, majíc za to, že pochází z Jugoslaviie, a že se teprve později o tom dověděla, že zboží podléhalo vyššímu clu, protože bylo z Maďarska. Nemůže tedy býti řeči o tom, že žalobkyně vědomě jednala na úkor žalované, nebo že za těchto okolností bylo z převzetí zboží dovozovati, že se vzdala všech nároků z opožděné ddávky a ze zvýšení cla povstalých. Námitka žalované, že zvýšením cla stát nebyl dotčen a nebyl poškozen, protože podmětem žaloby není úřad, nýbrž stát, který zároveň vyšší clo přijal, je zcela lichá. V rozh. čís. 1448, 1750 a 7036 sb. n. s., k nimž dovolatelka poukazuje, bylo v podstatě dovedeno, že jednotlivé resorty státní správy nejsou samostatnými právníckými osobami, ale bylo tam zároveň dovedeno, že přes to mohou tu býti vzájemné nároky, jež ovšem nejsou povahy soukromoprávní, což však neznamená, že by tu nároků vůbec nebylo. I kdyby šlo o nárok veřejnoprávní, je to dostatečným podkladem nároku na náhradu škody. Kdyby žalobkyně neměla sama ono clo uhraditi, byl by o ně stát zkrácen, ač má na ně nárok, a to i v případě, že clo zaplatil zatím jeho podnik, který semena objednal.

Čís. 13728.

Rozsudek o žalobě o zrušení smlouvy o tiché společnosti podle čl. 262 obch. zák. má povahu konstitutivní.

Žalobní prosbu o zrušení smlouvy o tiché společnosti nelze spojití ve formě mezitímního určovacího návrhu podle § 236 c. ř. s. se žalobou o vyplacení společenského vkladu (podílu).

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R I 670/34.)

Žalobce tvrdil, že uzavřel se žalovanou smlouvu o tiché společnosti a že vložil do společnosti jako tichý společník vklad 62.000 Kč, a domáhal se žalobou na žalované vrácení, pokud se týče vyplacení tohoto vkladu. Za sporu rozšířil žalobní prosbu v tom směru, by též bylo uznáno právem, že tichá společnost podle ujednání ze dne 11. září 1933 mezi žalobcem a žalovanou jest rozvázána dnem 8. listopadu 1933. Soud první stolice připustil rozšíření žalobní prosby. Rekursní soud nepřipustil změnu žaloby rozšířením žalobní prosby. Důvody: Majitel obchodní živnosti musí se s tichým společníkem vypořá-